

Carly

Carly utekla.

Všude kolem hořelo, měla hlad,
byla vystrašená a osamělá.

Carly slouží jako vzdělávací pomůcka, která je navržena tak, aby se s dětmi od 5 do 8 let otevřeně mluvilo o tématech jako jsou kulturní odlišnosti a vyhnanství.

Obsahuje: sedmiminutový animovaný film, poznámky pro vyučující, metodickou příručku (příběh, kresby).

Obsah této příručky může být kopírován pouze pro pedagogické a nekomerční účely.

Další kopie této příručky mohou být objednány na adrese: META o. s., Rumunská 29, 120 00 Praha 2

Telefon / Fax: 222 521 446; Mobil: 775 339 003; E-mail: info@meta-os.cz; www.meta-os.cz

Carly bez přestání běžela, dokud nedoběhla do klidné, pokojné vesnice. Na lavičce před domem se slunili dva staroušci, povídali si a vypadali spokojeně. Carly se zeptala, zda by u nich mohla bydlet. A jestli by jí dali trochu chleba.

„No teda, kdo to jakživ viděl!“ volali staroušci, „dítě, které se toulá a žebrá! To patří do sirotčince! O to by se měl někdo postarat!“ A zavolali policii, aby Carly chytila. Ale ona utekla pryč.

Carly se ocitla v lese, kde našla pár jahod, kterými zahnila ten největší hlad. Mech byl měkký a teploučký. Dobře se v něm spalo. Ale ještě pořád jí kručelo v břiše a zvuky nočního lesa jí naháněly strach.

Ne, tady by sama zůstat nechtěla. Vydala se tedy dál, pořád za nosem, až na druhý konec lesa. Přišla do země, ve které bydleli Kamenožrouti. Byli moc milí a nabídli Carly plnou hrst kamenů, aby se najedla. Ona je ale jíst nechtěla. To je rozzuřilo.

„Není ti to tu u nás dost dobré? Jestli nechceš jíst to, co ti dáváme, tak si běž někam jinam!“ A Carly si smutně pomyslela: „Oni mě nemají rádi, protože jsem cizí a jiná než oni.“

Bylo to opravdu tak. Kamenožrouti si jí přestali všimat a Carly odešla.

Zase se dostala do velkého temného lesa. Za ním ležela země ptáčků Brkoslávků. Ti volali: „Vítej! Vítej!“ a ptali se, co u nich hledá.

„Ach, jen kousek chleba a teplé místočko na spaní“, řekla Carly.

„To můžeš mít“, štěbetali Brkoslávci, „to můžeš mít!“

Až jeden z nich, který stál vzadu, vykřikl polekaně: „Vždyť ona nemá žádný ocásek!“ Hned se na Carly všichni chtěli ze zadu podívat. Když uviděli, že skutečně žádný ocásek nemá, řekli ustaraně: „Ne, ty u nás zůstat nemůžeš. Ty nemáš hedvábný ocásek jako my.“

„To přece nevádí“, utěšovala je Carly. „Mohu si nějaký vyrobit a vzadu zavěsit. Nebo přišpendlit.“

„Ne, ne, to nejde“, volali Brkoslávci zděšeně, „takhle to přece nejde. V naší zemi mohou bydlet jen Brkoslávci s hedvábnými ocásky.“

A nepomohly žádné prosby ani škemrání. Carly musela zase odejít, ačkoliv už byl večer a byla tma a zima.

Carly si smutně pomyslela: „Nepomůžou mi, protože jsem cizí a jiná než oni.“

Zase se ocitla v hlubokém tmavém lese, až přišla do země šedých vran. Ty přijaly Carly moc přátelsky. Nabídl jí měkké hnízdo vysoko na holém stromě. A mrtvou myš k večeři, která už trochu zaváněla: to pro ně byla obzvláštní pochoutka. Carly se však nedařilo vyšplhat nahoru na strom, byl příliš vysoký.

„Musíš tam vylézt“, radily vrány. Ale Carly přeci lítat neumí!

Myš jíst nechtěla, měla z ní hrůzu.

„My tu ale nic jiného nemáme“, říkaly vrány smutně.

Carly si pomyslela: „Nerozumí mi, protože jsem cizí a jiná než ony.“

Ale nebylo to nic platné, musela jít zase dál.

Zase ji čekala cesta hlubokým tmavým lesem. Za ním ležela země Hamounů.

Byli bohatí, bydleli ve velkých útulných domech a měli pořád dost jídla. To, co nedojedli, vyhodili. I jejich domácí mazlíčci jedli jen to nejlepší. Carly bázně oslovovala lidi a prosila o něco k jídlu a teplé místo na přespaní. Ale přišla zkrátka: „Pakuj se pryč! Sami máme málo!“ volali za ní Hamouni.

„Bohatí lidé nevědí, jak moc hlad bolí“, pomyslela si Carly. „Musím najít chudé lidi. Ti určitě vědí, jaké to je, když vám nikdo nechce pomoci.“ A šla na okraj města, za velké továrny, kde byly hory odpadků a žili tam chudí lidé.

„Běž odsud pryč!“, volali, když spatřili cizí dítě. „Tady tě nepotřebujeme. Loď je už plně obsazena.“

„Ale já nevidím žádnou loď“, řekla Carly.

„Když se loď přeplní, potopí se“, říkali chudáci. „Pokud tu bude bydlet moc chudých lidí, nevystačíme ani s jídlem ani s místem. Potopíme se všichni!“

Carly vůbec nevěděla, kam by ještě mohla jít. A ke vši smůle začalo pršet.

Carly vyrazila ven z města a brouzdala se poli, kam ji nohy nesly. V tom narazila na veliký strom. Ve větvích si někdo postavil dům z nejrůznějšího harampádí. Seděl si tam pěkně v suchu, díval se z okna a ukusoval z velkého chleba se sýrem. „Pojď sem a kousni si chleba“, volal. „Vypadáš hladově a unaveně. Odpočiň si, tady je sucho a teplo.“

„Kdo jsi?“

„Přítel“, řekl „to přece vidíš, ne?“

Carly, která nevěděla, co to Přítel je, se zeptala: „A tak se říká člověku, který se chová dobře k ostatním? Dlouho dlouho jsem tě hledala. Ráda bych zde žila s tebou a tvou rodinou.“

A tak Carly nakonec zůstala v jejich domě, kde mohla být tak dlouho, jak si přála.

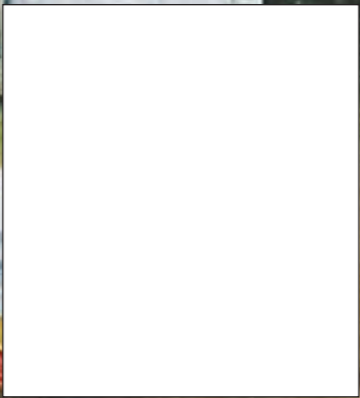
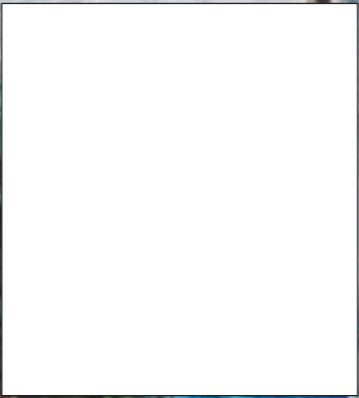
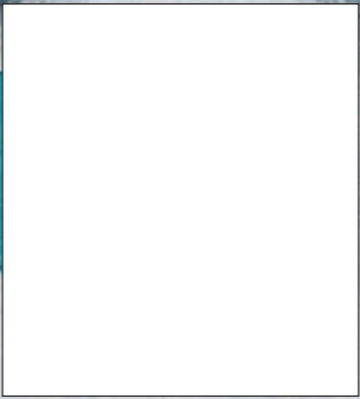
Přeloženo z amerického vydání Carly, The Feminist Press, New York, 1997.

Poprvé publikováno jako Karlinchen od Annegert Fuchshuber (Annette Betz Verlag, Wien / München, 1995).

© 1995 by Annette Betz Verlag im Verlag Carl Ueberreuter, Wien – München.

Z důvodu snazšího využití příběhu při práci s dětmi byly se souhlasem autora provedeny v textu drobné změny.

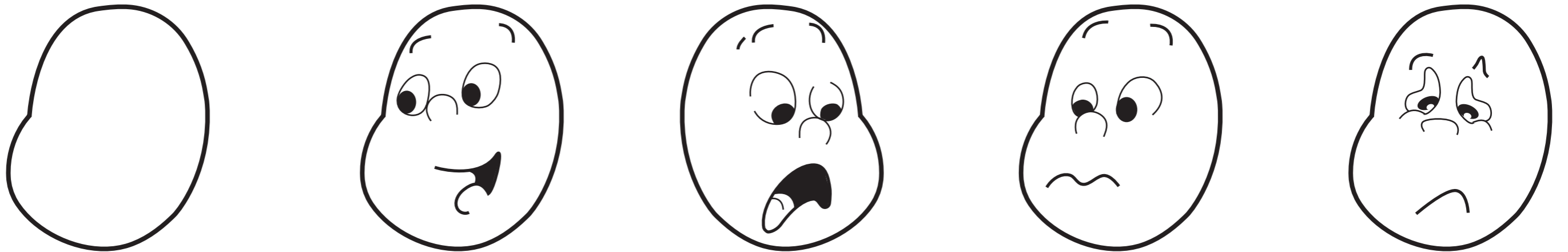
Carly

Cvičení: elementární potřeby

Emoce: výrazy tváře a těla

být milován	jíst	spát	hrát si
----------------	------	------	---------